

091227 Söndagen efter jul Ylva Rundberg

Jag vet verkligen inte var jag ska börja, hos barnmorskorna i Egypten, i tacksamheten över de som fostrat oss eller i Jesus och barnen. Tre olika bibeltexter var och en väl värd sin egen predikan. Vi firar söndagen efter jul Guds barn, en av min favvosöndagar, som inte ens firas varje år för ibland blir det ingen söndag mellan julafton och nyårsafton, så det måste dess utom vara något riktigt bra, prestationsångest!!!

Men vänta nu...vad var det texterna handlade om...om barnmorskorna som vågade tro på Gud och sig själva...om att vi ska vara tacksamma över det vi fått...och om att vi ska bli som barnen...de handlar ju när allt kommer omkring om allt annat än prestation utan om förhållningssätt. Förhållningssätt till Gud, till livet i till varandra.

När Edith snart ska döpas handlar det just om ett förhållningssätt till livet, där att leva i sitt dop är ett oerhört tydligt sådant. Att varje dag leva öppna för att ta emot Guds nåd och få känna andens ledning. Men den starka texten om hur barnmorskorna trotsar faraos bud och den text vi är så vana att höra om Jesus och barnen, att vi ibland nog slutat att lyssna är också radikala.

När Jesus säger att himmelen tillhör barnen, vänder han upp och ner på alla konventioner. Barnen som tidigare haft sitt främsta värde i att de ska bli vuxna och föra tro och släkt vidare får ett värde i sig själva. Och inget litet värde utan som ägare av himmelen, det som är mest eftertraktat, då som nu. Och åter igen handlar det om förhållningssätt. Det är inte i det barn presterar som de står när Gud utan hur de förhåller sig.

Våra förhållningssätt till barn och till Gud är nog två områden vi oftare borde sätta under lupp, vi börjar med barnen. Vilket förtroende ger vi dem att förvalta himmelen, och lyssnar vi till dem när de talar om Gud. Jag har pratat med många goda teologer och läst ännu fler och visst hjälper dem mig att förstå vem Gud är hur trossystem är uppbyggda och hur Bibeln ska läsas, men alla de där klockrena träffarna som gör att man bara ler och tänker så är det är det ofta barn som gett mig. Ett exempel på detta som jag minns så tydligt var en familjemässa när jag här på mattan började hela min predikan om bön med att fråga barnen som satt där: Är det svårt och be? Och de svarar i mun på varandra nej. Där kan man säga att hela konceptet föll för barnen gav mig det rätta svaret, bön är inte svårt, men inte det svaret jag förväntat mig och inte heller det jag hade fått med en grupp vuxna. Man kan förstås förklara det med att de inte förstått bönen, djup, bredd eller natur, men det skulle vara att förminska dem. För jag tror det sanna svaret är barnen har ett förhållningssätt till Gud där han är nära och den som är nära och självklar är inte svår att prata med, så bön är inte svårt.

Men om nu barnen av Jesus får denna särställning, väcks ju frågan om de får den plats i vår församling, i vårt samhälle? På många vis är det så idag, 20 år efter att barnkonventionen antogs, att många barn mår väldigt bra och tas på allvar, men det är en lång väg att gå och det är inte svårt att se exempel i enskilda familjers liv så väl som i samhället och kyrkan att barnet bästa inte alltid kommer i första rum. Men också här börjar det med förhållningssätt, hur ser vi på barn vi möter, dem vi känner men också alla dem vi möter av olika anledningar i olika sammanhang. Möter vi dem med respekt och tanken som i mötet med vuxna,

vi är två människor som möter och har något att lära varandra, eller vi möts och jag har något att lära barnet i fråga. Det är lätt att tänka på det senare sätter och i frågor om faktisk kunskap alldeles riktigt, men i frågan om förhållningssätt inte minst till Gud är verkligen inte svaret lika självklart. Barn har något att lära oss det är jag helt övertygad om, de är exempel och förebilder. De kröp upp i knät på Jesus för att bli välsignade, gör vi det eller börjar vi först med massor av om och men?

Men några ord också om dessa fantastiska barnmorskor, bara det att nämns vid namn förklara deras vikt, men två kvinnor som genom historien inte alltid varit de mest uppmärksammade. De valde ett förhållningssätt till de barn de var kallade att förlösa som innebar att de tyckte de var viktiga, var värda livet. Men också ett förhållningssätt till farao, som på alla sätt kunde blivit mycket ohälsosamt om han hade kommit på vad de gjorde. Men de valde livet, de valde att lyda Gud istället för en människa. Detta val ställs vi också inför i stort och i smått och tack och lov har det sällan så dramatiska konsekvenser som det hade för dessa kvinnor, men i dessa val ställs också frågan hur förhåller vi oss till Gud hur förhåller vi oss till de människor vi möter, vilka är viktigast för oss. Jag hoppas jag precis som barnmorskorna skulle välja att följa Gud, men det kräver en relation sen tidigare, annars kommer vi inte kunna förmå att göra det valet. Vi skulle ju aldrig välja bort en människa vi känner för en Gud vi inte känner.

Så hur är vårt förhållningssätt till Gud? Denna söndagen har temat Guds barn, ett tema som innehåller var och en som tillhör Jesus, vi döps in i gemenskap med honom och där får vi stanna hur länge vi vill. Så till slut landar det hela på frågan: vill du vara, vill jag vara, ett Guds barn? Då kommer det få konsekvenser för vårt förhållningssätt, då får vi krypa upp i Guds knä och bli välsignade, då låter vi barnen göra det och vågar tro att vi har något att lära av dem.